

ת"פ 34114/01/21 - ג'סאן מראקא, חמזה מראקא, מועתז שיח', ראמי שויקי, סאמר שויקי נגד עבד אללה חלף

בית משפט השלום בירושלים

תפ"מ 34114-01-21 מראקא ואח' נ' חלף

בפני כבוד השופט אלעזר נחלון
תובעים

1. ג'סאן מראקא
2. חמזה מראקא
3. מועתז שיח'
4. ראמי שויקי
5. סאמר שויקי

נגד

עבד אללה חלף
עו"ד רמי עותמאן
עו"ד מאזן קופטי

נתבע

בשם התובעים:
בשם הנתבע:

פסק דין

1. ההליך שכאן הוא תביעה לפינוי מושכר. לאחר הגשת כתב ההגנה, הועבר ההליך לטיפול.
2. בהחלטה מיום 31.5.21 צוין כי קיים לכאורה ספק ממשי בשאלה האם התביעה הוגשה בסדר הדין המתאים, וזאת משורה של טעמים שפורטו שם. לתובעים ניתנה הזדמנות להתייחס לכך, ונקבע כי העדר התייחסות במועד יתפרש כהסכמה למחיקת התביעה. התייחסות לא הוגשה, ועל כן יש להורות על מחיקת התביעה, מבלי לגרוע מאפשרותם של התובעים להגיש תובענה חדשה בסדר דין רגיל, ובכפוף לכל דין.
3. אשר להוצאות המשפט, הרי שהנתבע עתר בכתב ההגנה לחייב את התובעים בהוצאותיו גם אם התביעה תסתיים בלא הכרעה לגופו של עניין. לטעמי, יש להיעתר לבקשה זו.
4. ראשית, תקנה 152 לתקנות סדר הדין האזרחי התשע"ט-2018 (להלן: תקנות סדר הדין האזרחי 2018 או התקנות) מורה כי "בתום הדיון יפסוק בית המשפט הוצאות סבירות והוגנות, זולת אם מצא שקיימים טעמים מיוחדים שלא לחייב בהוצאות כאמור" (וראו הגדרת המונח "הוצאות" בתקנה 6 לתקנות, הכוללת גם שכר טרחת עורך דין). במקרה שכאן, איני סבור שקיימים "טעמים מיוחדים" המצדיקים להימנע מחיוב בהוצאות: הנתבע נדרש להוציא הוצאות לשם התגוננות מפני הליך, כאשר בסופו של יום מבוקשם של התובעים לא ניתן להם. כמו כן בשים לב לסדר הדין המהיר שבו הוגש ההליך, ושאל ייחודיותו אתייחס להלן, הגשת כתב ההגנה הייתה כרוכה בטרחה משמעותית במיוחד, שכן יחד עם כתב ההגנה הוגשו למעשה גם הראיות, כך שההליך לא הסתיים בשלב כה מוקדם. בנסיבות אלה, אין הצדקה שלא לשפות את הנתבע על הוצאות שכבר הוציא.

5. שנית, במקרה שכאן קיימת טעמי הצדקה מיוחדת לפסיקת הוצאות כאמור. זאת, על רקע האמור בפסק הדין בתא"ח (שלום י-ם) 27857-12-17 חמודה נ' אבו רמילה (31.1.2018), שניתן עוד קודם לתיקון של תקנות סדר הדין האזרחי 2018 (ושלתובעים ניתנה הזדמנות להתייחס אליו), וביתר שאת נוכח הוראות התקנות החלות כיום. אסביר.

6. בפסק הדין הנזכר התייחסתי לתכליות שבבסיס סדר הדין הייחודי של תביעה לפינוי מושכר (שבאותה עת נקבע בתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד-1984). ציינתי כי סדר דין זה נועד בעיקרו לאפשר בירור מהיר של תביעות פינוי שאינן מורכבות יחסית, על מנת למנוע פגיעה לא מוצדקת במשכיר כתוצאה מעצם הימשכות הליכי הפינוי. הדגשתי כי חרף תכליתו הראויה של סדר הדין האמור, הרי שהוא נושא השפעה לא מבוטלת הן על הנתבע (הנדרש לעמוד במטלות דיוניות מוגברות ולפעול בלוחות זמנים מזורזים במיוחד); הן על בית המשפט (נוכח לוחות הזמנים המזורזים שבהם עליו לפעול); והן על בעלי דין אחרים (שעניינם נדחה מפני הקדימות הניתנת לתביעה בסדר הדין האמור). עוד ציינתי כי שימוש בסדר דין מעין זה עבור תובענות שאינן מתאימות לו מביא לפגיעה בלתי מוצדקת בכל שלושת הגורמים שנמנו לעיל, וכי בשים לב לכך שהבחירה באיזה סדר דין להגיש את התובענה היא בידי התובע, יש ליצור מערכת תמריצים שתמנע ניצול שלה לרעה.

בהתאם לכך סברתי כי מקום שבו "מתברר כי מעיקרא לא אמור היה התובע להגיש את התביעה בסדר הדין המזורז שבו הוגשה, והוא בחר לעשות בו שימוש לא מוצדק באופן מודע" - הרי שכלל אין להסתפק בהעברת התביעה להידון בסדר דין רגיל (בהתאם לסמכות הקבועה כיום בתקנה 78(ג) לתקנות), ונדרש יהיה לנקוט בצעדים משמעותיים יותר "לרבות מחיקתה של התביעה וחיוב התובע בהוצאות ממשיות", לעיתים הוצאות מוגברות, ולעיתים גם הוצאות לטובת אוצר המדינה (שם).

7. דברים אלה נאמרו כאמור עוד קודם לתיקון תקנות סדר הדין האזרחי 2018, ונראה כי התקנות רק מחזקות אותם:

כך בכלל, נוכח עקרונות היסוד שבבסיס התקנות. עקרונות אלה כוללים, בין היתר, את החובה לקיים "הליך שיפוטי ראוי והוגן" לרבות תוך הקפדה על "כללי הצדק הטבעי" (תקנה 2 לתקנות); את חובת בעלי הדין לנהוג "בתום לב ובהגינות דיונית" (תקנה 3(ב) לתקנות); ואת התפיסה בדבר הצורך המתמיד לאזן בין אינטרס בעלי הדין והאינטרס הציבורי, לרבות עניינם של יתר המתדיינים (ראו תקנה 5 לתקנות וכן תקנה 2 לתקנות).

וכך בפרט, נוכח האיסור המוטל בתקנות על "שימוש לרעה בהליך השיפוטי". איסור זה כולל גם פעולות שנועדו לשבש את ההליך או "להטריד בעל דין", וכן כל פעולה בלתי מידתית ביחס לאופי הדיון (ראו תקנה 4 לתקנות).

8. הגשת תביעה בסדר דין מהיר, כאשר היא באופן מובהק אינה מתאימה להידון בו, מאלצת כאמור את הנתבע לפעול בהתאם לדרישות דיוניות ייחודיות ובלוחות זמנים קצרים במיוחד; מאלצת את בית המשפט לעשות כן תוך ניצול לא מידתי של הזמן השיפוטי; ומשיגה קדימות בלתי מוצדקת על פני מתדיינים אחרים. ממילא, היא אינה עולה בקנה אחד עם עקרונות היסוד שבתקנות סדר הדין האזרחי 2018, ואף יכולה לטעמי לעלות כדי "שימוש לרעה בהליך השיפוטי", כהגדרתו בתקנות וכאמור לעיל. ממילא, היא עשויה להצדיק את מחיקת כתב התביעה (ראו הסמכות המפורשת שבתקנה 42 לתקנות), וכן פסיקת הוצאות מיוחדות והוצאות לטובת אוצר המדינה (ראו הסמכות המפורשת שבתקנה 151(ג) לתקנות) - הכל כפי שצוין עוד בפסק הדין הנזכר.

9. במקרה שכאן, כפי שצוין בהחלטה מיום 31.5.21, נראה לכאורה שמעיקרא לא היה כל מקום להגיש

את התביעה בסדר הדין המהיר שבו היא הוגשה:

מדובר בנכס שהנתבע ואמו המנוחה מחזיקים בו לטענתם מזה עשרות שנים. התובעים עצמם מודים בכתב התביעה כי הנכס מוחזק על ידי הנתבע מזה שנים, והם עצמם טוענים כי פנו אליו בעניין כבר לפני למעלה משנתיים וחצי. בנסיבות אלה, לא הובהר מדוע יש הצדקה לנהל את התביעה בסדר הדין המהיר שבו הוגשה.

זאת ועוד: התובעים טוענים כי אמו המנוחה של הנתבע היא "דיירת חוזית", אך את תביעתם הם הגישו כשהם כבר מודעים לטענות הנתבע בדבר מעמדה של האם כדיירת מוגנת, טענות שמבלי להביע לגביהן עמדה לגופן אף נתמכו לכאורה במסמכים שהציג הנתבע (ושגם הם היו בידיעת התובעים עוד קודם להגשת תביעתם). התובעים עצמם אף משתמשים בעניינה של האם המנוחה במונח "נטישה", הלקוח מדיני הגנת הדייר. למרות זאת, בחרו התובעים להגיש את תביעתם בדיון מהיר, שלא רק שאינו מתאים לבירור שאלות מורכבות מעין אלה, אלא שכלל אינו חל על תביעה לגבי נכס הבא בגדרי חוק הגנת הדייר [נוסח משולב] התשל"ב-1972 (ראו הגדרת המונח "תביעה לפינוי מושכר" שבתקנה 6 לתקנות).

אם בכך לא די, הרי שהתובעים עצמם הגישו הליך קודם באותו עניין, אשר נמחק מחוסר מעש. את ההליך הקודם לא הגישו התובעים בסדר דין מהיר אלא בסדר דין מקוצר, ובמסגרתו אף קיבל בית המשפט בקשה למחיקת כותרת ההליך, כך שהוא נידון כתביעה בסדר דין רגיל עד מחיקתו (ראו ת"א (שלום ים) 63023-11-19). נראה אפוא כי התובעים עצמם סברו תחילה שאין מקום להגיש את התביעה בסדר דין מהיר, וכי בכל מקרה בית המשפט סבר שיש לדון במחלוקת בסדר דין רגיל. בנסיבות אלה, לא הובררה ההצדקה לבחירתם הנוכחית של התובעים להגיש את התביעה בסדר דין מהיר.

10. מעבר לכל האמור, הרי שהתובעים לא גילו את דבר קיומו של ההליך הקודם, וזאת בניגוד לנדרש על פי תקנות סדר הדין האזרחי 2018 (ראו תקנה 10(11) לתקנות; וראו החובה הכללית לנהוג בהגינות דיונית הקבועה גם בתקנה 3(ב) לתקנות).

11. בשים לב למצב דברים זה, ולשיקולים שנמנו לעיל, הרי שיש לחייב את התובעים בהוצאות הנתבע, ואף היה מקום לשקול לחייבם בהוצאות לטובת אוצר המדינה.

12. התובענה נמחקת אפוא. התובעים יישאו בהוצאות הנתבע עצמו בסך של ₪ 500, ובשכר טרחת בא כוחו בסך של ₪ 4,750. הסכומים נפסקו בראי השיקולים שנמנו לעיל, נוכח היקף הטרחה הסבירה מצד הנתבע בהגשת כתב הגנתו על נספחיו, ושלא על הצד הגבוה.

13. לא בלי התלבטות, ועל מנת שלא למצות את הדין עם התובעים, לא יוטל עליהם חיוב בהוצאות לטובת אוצר המדינה.

ניתן היום, כ"ח סיוון תשפ"א, 08 יוני 2021, בהעדר הצדדים.